

ড° লক্ষ্মীবা দাসৰ

অন্তৰ্গত বদী

স্বনিৰ্বাচিত গীতি সংকলন

সখা

কৰ্নেল জলনুৰ আলি ব'ড, লাখটকিয়া, গুৱাহাটী-৭৮১০০১

ANTARGATA NADI

*A Collection of song compositions
by Dr. Lakshahira Das and
published by Sri Jyoti Prasad
Ladia, Gauhati, Assam.*

-
- ॥ প্রকাশক ॥ শ্রীজ্যোতিপ্রসাদ লডিয়া, "সখা", গুৱাহাটী-১, অসম ॥
॥ প্রথম প্রকাশ ॥ ফেব্রুৱাৰী ১৯৭৯ ॥
॥ গীতিকাৰৰ দ্বাৰা সৰ্বস্বত্ব সংৰক্ষিত ॥
॥ বেটুপাত ॥ বেণু মিশ্র ॥ অঙ্কসজ্জা ॥ লক্ষ্মীৰা দাস ॥
॥ ছপা ॥ শৰাইঘাট প্ৰিণ্টাৰ্ছ, গুৱাহাটী-৩, অসম ॥
॥ মূল্য ॥ ৪.৫০ মাথোন ॥
-

সূচীপত্ৰ

- সূৰ্যমুখীৰ জীৱনস্বপ্ন ॥ ১ ॥
মই জুৰিব হৃদয় হিয়াতে ॥ ২ ॥
ফুল সিঁচি দিয়া ॥ ৩ ॥
তুমি পোহৰ মই ডাৱৰ ॥ ৪ ॥
ভাল লাগে মোৰ ॥ ৫ ॥
মন নদী হৈ বৰ খোজে ॥ ৬ ॥
প্ৰচণ্ড ধুমুহা আহিলে ॥ ৭ ॥
পৰম পোৱাবে প্ৰাণৰ পাত্ৰ ॥ ৮ ॥
প্ৰদীপ এগছি জ্বলিলো ॥ ৯ ॥

লক্ষ্মীৰা দাসৰ

- অগ্ৰাণ্ণ গীত আৰু কবিতা সংকলন
॥ প্ৰথমা ॥ সুৰসেতু ॥ প্ৰাণগন্ধা ॥
॥ গীতাৰ্ঘ্য ॥ ময়ূৰপঙ্খী ॥ ভাস্কৰলগ্ন ॥
॥ অৱগাহৰ মুহূৰ্ত্ত ॥

সহযোগী প্ৰতিষ্ঠান : নবীন পুস্তক ভাণ্ডাৰ, গোলাঘাট
নবীন পুস্তকালয়, যোৰহাট-১

- ॥ ১০ ॥ পুৰতি নিশাৰ প্ৰথম
॥ ১১ ॥ আই, তোৰ কপালত
॥ ১২ ॥ প্ৰাণ সাগৰৰ কল্লোল
॥ ১৩ ॥ বিচাৰিবা মোক গীতৰ
॥ ১৪ ॥ বৰ পৰশ আতুৰ মোৰ যে
॥ ১৫ ॥ ফুলৰ মেলাত সুৰৰ সভাত
॥ ১৬ ॥ আমি হেজাৰ প্ৰহৰী জাগিছো
॥ ১৭ ॥ নিবিড় বনৰ গভীৰতা
॥ ১৮ ॥ সন্ধ্যালগন ফুলৰ সুবাসে
॥ ১৯ ॥ সোণোৱালী ধানৰ সীহত

প্ৰিয়তম, তুমি জীবন নদীৰ ॥ ২০ ॥

খোজব পিছত খোজ ॥ ২১ ॥

গভীৰ নিশাৰ অনামী ॥ ২২ ॥

মিঠা মিঠা এটি গানৰ ॥ ২৩ ॥

গুণ গুণ গুণ মোমাখি ॥ ২৪ ॥

দুৱাৰ মুকলি কৰো ॥ ২৫ ॥

হৃদয় ফুলৰ দৰে ॥ ২৬ ॥

শেৱালি ফুলাৰ বতৰতে ॥ ২৭ ॥

হৃদয় জুৰিব দৰে ॥ ২৮ ॥

বৰ্জনীগন্ধা পাহীয়ে ॥ ২৯ ॥

গৰকাত ভৰি থৈ ॥ ৩০ ॥

॥ ৩১ ॥ হেজাৰ শিশুৰ মুখত

॥ ৩২ ॥ সত্য শিৱ সুন্দৰবে

॥ ৩৩ ॥ সেউজী গুৱনী আমাৰ গাঁৱেখনি

॥ ৩৪ ॥ সিন্ধুৰ প্ৰতিবিম্ব দেখিলো

॥ ৩৫ ॥ আজি বিহু বিহু বহাগৰে

॥ ৩৬ ॥ নদীয়ে বুকুত আঁকোৱালী লয়

॥ ৩৭ ॥ অন্ধ নিবিড় আউসী বুকুত

॥ ৩৮ ॥ আপোন কৰিছো তোমাক

॥ ৩৯ ॥ থমকি নৰও পথৰ মাজত

॥ ৪০ ॥ মোৰ গীত হওক

প্ৰাণৰ পথত তোমাৰ ॥ ৪১ ॥

হৰিৎ বনৰ সুবাস ॥ ৪২ ॥

শেষ হয় বাতি ॥ ৪৩ ॥

প্ৰথম প্ৰেমৰ প্ৰথম ফুলৰ ॥ ৪৪ ॥

বিঙা বিঙা সুৰে ॥ ৪৫ ॥

মায়াবী বাতিৰ আবেদন ॥ ৪৬ ॥

প্ৰথম প্ৰেমেৰে বৰিলো ॥ ৪৭ ॥

বহু দিন এই বাটে ॥ ৪৮ ॥

মোৰ সুৰধ্বনি বনবিথিকাই ॥ ৪৯ ॥

জীৱনৰ ছবি নিৰলাতে ॥ ৫০ ॥

প্ৰকাশকৰ একাষাৰ

গল্প-উপন্যাস আদি কিতাপ অসমীয়া সাহিত্যত যেনেদৰে প্ৰকাশ হয় তাৰ তুলনাত গীতৰ পুথিৰ প্ৰকাশ একেবাৰেই নগণ্য। কিন্তু, গীত নুশুনা বা গীত ভাল নোপোৱা লোকৰ সংখ্যা নাই বুলি কলেও বঢ়াই কোৱা নহব। সেইবাবেই বোধকৰো কোৱা হয়—সংসাৰ মৰুভূমিত গান সৰোবৰ। হিন্দিতো এষাৰ কথা কোৱা হয় “জহাঁ ন পহঁচা ৰবি ৰহাঁ পহঁচা কবি।” অৰ্থাৎ, সূৰ্য্যৰ পোহৰেও য’ত স্পৰ্শ কৰিব নোৱাৰেগৈ—তেনে ঠাই স্পৰ্শ কৰিবলৈ কবি সকলতে সক্ষম হয়। মন কৰিবলগীয়া যে গীতৰ লগত গীতি কবিতাৰ বিশেষ বৈসাদৃশ্য নাই। সেইবাবেই আমাৰ সাহিত্যৰ এই অৱহেলিত দিশটোৰ কথা ভাবিয়েই গুৱাহাটীত নকৈ প্ৰতিষ্ঠা কৰা “সখা”ই অসমৰ যশস্বী গীতিকাৰ, কবি ড° লক্ষ্মীৰা দাসৰ গীতৰ পুথি এখন প্ৰকাশ কৰিবলৈ পাই গোৱৰ বোধ কৰিছে।

ব্যক্তিগত ভাবে এইখিনিতে জনাও যে গীতৰ প্ৰতি মই অনুৰক্ত। বিশেষকৈ ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ “মানুহে মানুহৰ বাবে” গীতটি আৰু সেইদৰে লতাৰ কণ্ঠৰ “এই মালিক তেৰে বন্দে হম”, মুকেশৰ “একদিন মিত জায়েগা মাটি কা মোল” আৰু লক্ষ্মীৰা বাইদেৱে লিখা “মন দাপোনত কেতিয়াবা মই নিজৰ ছবিকে চাওঁ” (মান্না দেই গোৱা) আৰু “ৰাতি যে নিবিড় হ’ল” (ড° ভূপেন হাজৰিকাই গোৱা) ইত্যাদি গীতে মোক সদায় প্ৰলুব্ধ কৰি আহিছে।

গীতিকাৰ হিচাপে ড° লক্ষ্মীৰা দাস অসমত সকলোৰে পৰিচিত। তেখেত নিজেও এগৰাকী সু-গায়িকা আৰু এইবাৰ গুৱালকুছিত বহা অসম সাহিত্য সভাৰ কবি সন্মিলনীৰ সভানেত্ৰী। ড° দাসৰ জনপ্ৰিয় গীতৰ কেইটামান বহু বহু গীতৰ অৱলম্বনত এই সংকলনখনি যুগুত কৰি উলিওৱা হৈছে। মই আশা কৰো সঙ্গীতপ্ৰিয় সুখী সমাজে পুথিখনক সমাদৰ কৰি আমাৰ এই সজ্জ প্ৰচেষ্টাক উৎসাহিত কৰিব—

ইতি

বিনীত

শ্ৰীজ্যোতিপ্ৰসাদ লডিয়া

“সখা” গুৱাহাটী

চাৰু কবিতা

কৃতজ্ঞতা

“অন্তৰ্গত নদী” মোৰ পঞ্চম গীতি-সংকলন। ইতিপূৰ্বে প্ৰকাশিত “প্ৰথম” “সুৰসেতু” “গীতাৰ্ঘ্য” আৰু “ময়ূৰপঙ্খী”য়ে শিল্পী আৰু শিল্পপ্ৰেমী বাইজৰ পৰা যি অভাবনীয় সমাদৰ লাভ কৰিলে সেয়েই “অন্তৰ্গত নদী”ৰে মূল প্ৰেৰণা। তাৰবাবে কবপুটে বাইজলৈ জনালো মোৰ সশ্ৰদ্ধ কৃতজ্ঞতা। “অন্তৰ্গত নদী”য়েও তেওঁলোকৰ অন্তৰত স্থান পাব বুলি আশা কৰিলো।

গীতৰ কিতাপৰ বজাবখনৰ কথা ভালদৰে জানিও অসমৰ এগৰাকী আগশাৰীৰ প্ৰকাশক আৰু সাহিত্য সম্ৰাটানুবাগী যুৱক শ্ৰীজ্যোতিপ্ৰসাদ লডিয়াই আগবাঢ়ি আহি “অন্তৰ্গত নদী”ৰ প্ৰকাশৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি যি সাহস, উদ্যম, আৰু যত্নৰ পৰিচয় দিছে সি সঁচাকৈয়ে বিৰল। তেওঁ প্ৰতিও মোৰ অসীম কৃতজ্ঞতা এই ছেগতে আগবঢ়ালো।

ঘৰখনৰ আটায়ে অৰ্থাৎ শ্ৰীৰামচৰণ দাস, অভিনন্দন, অম্লানদীপ আৰু অনিৰ্বাণেও মোক বিভিন্ন সময়ত বিভিন্নভাবে সহায় কৰিছে।

লক্ষ্মীৰা দাস

১ ফেব্ৰুৱাৰী

গুৱাহাটী-৭৮১০০৩

সুৰ্যমুখীৰ জীৱন স্বপ্ন
নতুন প্ৰভাতে ফুলাব
উদয় ৰবিৰ ৰশ্মিৰেখাই
অন্ধ তিমিৰ নাশিব
জানো জানো জানো পক্ষ বুকুত
নতুন প্ৰসূন ফুলিব।

দূৰ দিগন্ত কৰি মুখৰিত
শান্তিৰ পখী উৰিব
পখীৰ ডিঙিত নৱ প্ৰভাতৰ
আগমনি গীত বাজিব
জানো জানো জানো পোহৰ প্ৰবাহে
ৰজনী বিদূৰ কৰিব।

হেজাৰ জনৰ প্ৰসাৰিত হাতে
সুদিন আদৰি আনিব
প্ৰাণে প্ৰাণে নৱ চেতনা প্ৰবাহ
দুৰ্বাৰ হৈ নামিব
জানো জানো জানো দুৰাৰে দুৰাৰে
অক্ষয় শিখা জ্বলিব।

মই, জুৰিব হৃদয়
বুকুতে লুকাই ৰাখিছো
মই, সাগৰলৈ বুলি
কঠিন শিলৰ
বাধা ভাঙি আগবাঢ়িছো ।

স্বৰলিপি চাই সোণালী তৰাৰ
নিৰলাতে গীত জুৰিছো
নিফুট সুৰেৰে দিবস বজনী
হৃদয় উজাৰ কৰিছো
নীল গভীৰৰ মাজতেই মই
মগ্ন হৃদয় সপিছো ।

মই, শ্যামল মাটিৰ তপত উমেৰে
গতিশীল মন গঢ়িছো
দৃষ্টিৰ সীমা নিৰবধি বোৱা
সময় বুকুতে ৰাখিছো
সংগম হব সাগৰৰ স'তে
সেই আশানীড় সাজিছো ।

ফুল সিঁচি দিয়া যাত্ৰা পথত
দিয়া মোক নৱ প্ৰেৰণা
কন্টক পথ পাৰ হৈ যাও
ৰূপায়িত কৰি কল্পনা ।

প্ৰাণভৰা সুৰ সিঁচি দিয়া তুমি
মৌন প্ৰাণৰ তাঁৰে তাঁৰে
শীৰ্ণ শাখাত ফুলৰ স্বপ্ন
জগোৱাহি দুহাতেৰে
অগ্নিতে উজলি উঠক
মধু বাসনাৰে আল্পনা ।

উকা আকাশত বহন চৰোৱা
বৰ্ণালী অঁকি ডাৱৰৰ
ৰঙে ৰঙে যেন উপচি পৰক
দুয়োপাৰ নীলা আকাশৰ
মোৰ নয়নতো স্বপ্ন কাজল
সানি দি জগোৱা কল্পনা ।

তুমি পোহৰ   মই ডাৰৰ
মই জুৰি   তুমি সাগৰ ।

তুমি আশা   মই ভাষা
তুমি দিবস   মই নিশা
তুমি তৰু   মই লতা
তুমি প্ৰেৰণা জীৱন পথৰ ॥

তুমি নদী   মই লহৰ
তুমি জ্যোতি   একাৰ পথৰ
মই দুবৰি   তুমি নিয়ৰ
তুমি জোনাক অজান বাটৰ

তুমি যে গীত   মই বাণী
কতনা সুৰ   দিছা সানি
তুমি আকাশ   মই তৰা
তুমি শিখা জীৱন দীপৰ ॥

ভাল লাগে মোৰ   সন্ধিয়াৰে সুৰ
বৰ ভাল লাগে
মন ওমলায় দূৰৰ বাহীৰ
মিঠা ৰাগে ॥

ভাল লাগে চাই লুইতী সোঁতত
অন্তৰবিৰ ছবিখনি
নিৰ্জ্জন এক নিবিড় ক্ষণত
হয় দিবসৰ সামৰণি
ৰঙৰ পোহাৰ মেলি দিয়ে কোনে
মোৰ বাবে ॥

নীড়মুখী পখী উৰি গুছি যায়
সুৰকণা সিঁচি থৈ
হিয়াৰ অতল নীৰৱ কোণত
বাজে সেয়ে বৈ বৈ
পাহৰি ভাগৰ জীৱন পথৰ
আশা জাগে ।

মন নদী হৈ বব খোজে
মনে পখী হৈ গাব খোজে
মন কিয় হয় বনৰ ময়ূৰী
নেজানো নিজে ।

মন হব খোজে তৰাৰ দৰে
যেতিয়া মৰমে আমনি কৰে
মন হব খোজে ইন্দ্ৰধনু
সুনীল গগণ মাজে ।

ফুল হৈ যেন ফুলি বব
গোপন সুবাস ঢালি যাব
মন কিয় হয় উতলা আকুল
কোনেও নুবুজে
ময়ো নেজানো নিজে ।

প্রচণ্ড ধুমুহা আহিলে আহিব
অগণি বৃষ্টি আৰু বজ্ৰৰ বাণে
বন্ধ বিদাৰি যায় যাব
আমি, নিৰ্ভয়ে সগৰ্বে আগবাঢ়ি যাম
খোজৰ ভৰত পৃথিৱী কঁপাম
দুৰ্জ্জাগ অমানিশা থিতাতে পলাব
দুৰন্ত যৌৱন নোৱাৰে ৰোধিব ।

যন্ত্ৰণা জৰ্জৰ এই সমাজৰ
কলঙ্ক কালিমা বিগত যুগৰ
নেৰাখো নেৰাখো তাৰ কোনো স্বাক্ষৰ
সিঁচিম নতুন বীজ নৱ সমাজৰ
অশনি আঘাত গাত লাগিলে লাগিব
দুৰন্ত যৌৱন নোৱাৰে ৰোধিব ।

মানবতা হব ভেটি সমাজৰ
আতৰাম ভেদাভেদ কুটিল মনৰ
গুছাম ব্যাধিৰ জ্বালা সমাজ দেহৰ
পাতিম প্ৰাণৰ মেলা নতুন যুগৰ
কল্টকে পথ ঢাকি ধৰিলে ধৰিব
দুৰ্জয় অভিযান নোৱাৰে ৰোধিব ।

পৰম পোহাৰে প্ৰাণৰ পাত্ৰ
ক্ষণে ক্ষণে ভৰি পৰে
প্ৰেম প্ৰসূনৰ সুৰভিয়ে মন
যেতিয়া আবৰি ধৰে।

জীৱন পথিকে প্ৰেৰণাৰ ছবি
প্ৰতি খোজে খোজে দেখে
বান্ধ ভাঙি যায় উচ্ছল সোঁত
অজানিতে দিশে দিশে
গতিময়তাবে জীৱনে তেতিয়া
আগবাঢ়ে উলাহেৰে।

ফুলাম ফাগুনে ফুলহাৰ লৈ
অঙ্গন ওপচায়
প্ৰাৰ্থনা মোৰ সুৰীয়া পখীয়ে
গানে গানে যায় গাই
যাত্ৰাপথৰ যতক প্ৰাচীৰ
ধূলিতে বাগৰি পৰে।

প্ৰদীপ এগছি জ্বলানো
প্ৰণাম তোমাক জনানো
ভকতিৰে ভৰা মুগ্ধ হিয়াৰ
অঞ্জলী আই যাছিলো।

উদাৰ নীলিম আকাশে তোমাৰ
ছবিয়ে সাবটি ৰাখিছে
সেউজী পাহাৰ বননি শোভাই
অপৰূপা কৰি তুলিছে
তুমি, আশীষেৰে দিছা পথ পোহৰাই
সেই পথে বাট বুলিলো।

তোমাৰ সুৰৰ সোণকাঠি লাগি
কন্ঠ যে হ'ল গীতিময়
অশেষ ৰূপৰ, সুৰৰ বোলেৰে
দিঠক যে হ'ল মধুময়
তোমাৰ চৰণ সেৱাৰ কাৰণে
সেয়ে আই পণ কৰিলো।

ইতিহাসে দিছে হৃদয়ে হৃদয়ে
মৰণ বিজয়ী মন্ত্ৰ
ক্ষুদ্ৰ জীৱন আহুতি দিবলে
থাপিব মানবতন্ত্ৰ
সেই বৃত্ত আজি ভকতিৰে ময়ো
হৃদয় কোণত থাপিলো।

পূরতি নিশাব প্রথম পখীৰ
সজীব কাকলি শুনিলো
সেই কাকলিৰ গভীৰ অর্থ
আজিহে প্রথম বুজিলো ।

হয়তো পখীয়ে গাইছিল সেই গান
যি গানে কোমল পূবালী বেলিৰ
বঙেৰে বুলায় প্রাণ
সেই ভাষা মই আজি হে প্রথম বুজিলো ।

সিহঁতে কোমল দুবৰিডৰাক
সুৰে সুৰে আহি জগালে
দুবৰিয়ে মৃদু দোলনিৰে যেন
প্রাণৰ সহাৰি জনালে ।

হয়তো সিহঁতে কৈছিল সেই কথা
যি কথাৰ মায়া নিবিড় উমেৰে
মনে মনে আছে গথা
মই মাথো আজি
স্মৃতি মায়াজাল বচিলো

আই তোৰ কপালত
বুকুৰ তেজেৰে তিলক পিন্ধাম
আই তোৰ চৰণত
ভকতি ফুলেৰে অৰ্ঘ্য সজাম ।

এখানি জীবন প্রদীপ জ্বলাই
বাঙলী সুৰৰ নিজৰা বোৱাই
ধূপ হৈ জ্বলি তোৰ বেদীৰ কাষত
গন্ধমাধুৰী নীৰৱে বিলাম ।

অশ্রুত প্রবাহ তই নোবোৱাবি
গোপন বেজাৰত নেকান্দিবি
সাৰে আছে তোৰ প্রহৰী শতেক
গৰিমা গীতেৰে ভুবন জগাম ।

প্ৰাণ সাগৰৰ শত কল্লোল শুনিছানে নাই
মানবতাৰ মন্ত্ৰধ্বনিয়ে পৃথিৱী কপায়
আজি, জীৱন জগায় ।

বহু শতিকাৰ বান তমসাৰ
ব্ৰন্দনধ্বনি যত সৰ্ব্বহাৰাৰ
বিনাশিবলৈ শোষণ পীড়ন
হেজাৰ মানুহ আজি আহিছে ওলাই ॥

উদয় দিগন্ত বঙে জলমল
প্ৰাণ প্ৰবাহৰ ঢল নামে কলকল
অৱগাহি সেই মুক্ত ধাৰাত
সহযাত্ৰীৰ সতে যোৱা আওৱাই ॥

বিচাৰিবা মোক
গীতৰ বোৱতী লুইততে
অশ্রু হাঁহিব বৈ আছে সোঁত
সুৰৰ নিফুট লহৰতে ।

তুমিয়েতো মোক
এটি গীত কৰি তুলিছিল
বাণীৰ বুকুত তুমিয়েতো যত
সুৰৰ ৰহণ সানিছিল
কিয় তেনে আজি বিচাৰিছা মোক
সুৰলয়হীন দিঠকতে ।

মৰম মাধুৰী ছন্দৰ মায়া
বুকুতে দিলা
ছন্দবিহীন জীৱনলৈ মোৰ
মধুৰতা আনিছিল
আজিওযে মই নিজকেই পাও
গীতৰ ফলু প্ৰবাহতে ।

বৰ পৰশ আতুৰ মোৰ যে এখনি হিয়া
তুমি নিদিবা আঘাত বেদনাৰে দহি নিয়া।

মৰম মাধুৰী বিচাৰি বিচাৰি
দিনৰ পাছত দিন

ধূপৰ ধোৱাৰ দৰেই প্ৰাণৰ
আশা হয় দেখো লীন

তুমি, নিকৰ্ণ হাতে নিদিবা মোহাৰি
ফুলহাৰ মই দিয়া ॥

নিবিড় মনৰ মণিকোঠা মোৰ
নীৰে পোহৰ কৰে

এখনি ছবিয়ে অশেষ আশাৰে
মোক যে আৱৰি ধৰে

তুমি, নেযাবা গছকি হৃদয় পাপৰি
মৰমেৰে বহনীয়া ॥

ফুলৰ মেলাত সুৰৰ সভাত
ৰিণিকি দেখা
নিৰবধি জ্বলে ক্ষণিক স্মৃতিৰ
সোনোৱালী শিখা ॥

দিঠকে যেতিয়া আঘাত হানে
অশ্রু বন্যা নমাই আনে
বেদনা বিধুৰ ক্ষণবোৰ মোৰ
উন্মনা কৰে কৰ্ণ গানে
গোপনে তেতিয়া স্মৃতিৰ পৰশে
জগায় জীৱন তৃষা ॥

অপলক মোৰ নয়নে নয়নে
ৰূপশিখা গছি জ্বলাই দিয়া
প্ৰথম দেখাৰ অনুপম ক্ষণ
কৰা তুমি মোহনীয়া
শূন্য ঘৰত উকা হৃদয়ত
জ্বলি ৰয় স্মৃতি লেখা ॥

আমি, হেজাৰ প্ৰহৰী জাগিছো
আজি, নতুন জীৱনপন কৰিছো
ওপজা মাটিক সেৱাটি জনাই
সমুখ বগলে আগবাঢ়িছো ।

আমি, জাকেৰে অহা কালশতৰ
লুভীয়া চাৰনী মন কৰিছো
বুকুতে সোমাই শতৰ শালিব
সেই কথা ভালকৈ বুজিছো
সেয়েহে সজাগ হেজাৰ প্ৰাণত
আমি, বন্তী জ্বলাই ৰাখিছো ॥

সাহৰ শিখা জ্বালি প্ৰাণে প্ৰাণে
আমি দুৰ্জয় এই বেষ ধৰিছো
বুকুৰ শোণিত লাগিলে বোৱাই
মৃত্যুজিনাৰ পণ কৰিছো
হিয়াৰ বেদীত মাতৃ পূজাৰ
ভকতি শৰাইখনি থাপিছো ॥ ●

নিবিড় বনৰ গভীৰতা লৈ
তোমাৰ এজুৰি নয়নে
আলফুলে মোক
আৰু ৰাখে যে, শয়নে সপোনে ।

সাগৰৰ যেন বিশালতা খিনি
হিয়াতে লুকাই ৰাখিছা
অবাৰিত দূৰ আকাশৰ দৰে
স্নিগ্ধ মাধুৰী যাচিছা
হৃদয় সুৰতি মোৰ বাবে যেন
বৈ আনে ধীৰ পবনে ।

জীৱন জুৰুৱা এখনি ছবিয়ে
জীৱনক্লান্তি পাহৰায়
প্ৰাত্যহিকৰ যত কঠোৰতা
মৰমেৰে আজি নিচুকায়
শুকান মৰুভূ শ্যামল কৰে যে
তোমাৰ স্নেহৰ প্লাবনে ॥ ●

সন্ধ্যালগন
ফুলৰ সুবাসে ভৰা
মনৰ মৰমে
এনে লগনতে
হব খোজে দিশহাৰা।

নীড়ৰ সপোন
ফুলৰ সুবাসে
জগাই দিছিল
মোৰ আশাবোৰে
ভাষা পাই যেন
গীত জুৰিছিল
সুবাস হেৰাল শূন্যতা মাথো
পৰি ব'ল বুকুভৰা।

জোনাকীৰ শিখা
বনে বনে,
জ্বলি উঠিব
ৰাতিৰ আকাশে
ক্লগিক পিছতে
তৰাৰ শলিতা জ্বলাব

নুবুজো কিয়নো অকাৰণে মোৰ
নিজৰে অশ্রুধাৰা।

সোণোৱালী ধানৰ সীহত
ব'দ ছায়াৰ খেলা
আকাশৰে নীলাৰ বুকুত
লঘু মেঘৰ ভেলা।

শ্যামল কোমল তৃণৰ দেহত
জ্বলে পোৱাল মণি
মাদকতা সমীৰ বুকুত
ভাঁহে গীতৰ ধনি
কহুৱাৰে বনে বনে
সুৰৰ কিনো মেলা।

কমল বনত উছৰ জাগিল
মনত সানে বোল
জোনাক উজল নিবিড় নিশা
ফুলে কত ফুল
অপৰূপ সাজে শুৱনী ধৰাই
পাতিছে ৰঙৰে মেলা।

প্ৰিয়তম, তুমি জীৱন নদীৰ গতি
প্ৰিয়তম, তুমি মধুস্বপ্নৰ স্থিতি
বাৰেবাৰে তুমি নৱজন্মৰে নাশিলা মৃত্যুভীতি।

প্ৰিয়তম, তুমি কৰমৰ শুভ প্ৰেৰণা
প্ৰিয়তম, তুমি শ্ৰেয়ৰ অসীম বাসনা
যুগেযুগে তুমি কল্যাণ ৰূপে
আনিলা পোহৰ মাতি।

প্ৰিয়তম, দিলা চিৰসময়ৰ ইঙ্গিত
প্ৰিয়তম, গালা চিৰবাহিত সঙ্গীত
ধাৰাসাৰে সেয়ে জ্যোতিৰ প্লাবন
নামিল অমাৰে ৰাতি।

খোজৰ পিছত খোজ আৰু খোজ
পথে পথে জীৱনৰ,
দিনৰ পাছত শেষ হয় দিন
এনেকৈয়ে দিঠকৰ।

ক'ত শেষ হ'ব দীঘলীয়া পথ
অন্তদিনৰ বেলি,
কোনে জানে ক'ত দুপৰৰ ৰ'দ
সন্ধ্যা পৰিব তলি,
বিভাসৰ সুৰে ৰং সানি লব
পূৰবীৰ সাগৰৰ।

সময় বালিত ৰব জানো বাৰু
চনকা খোজৰ চিন,
কালে জানো আৰু দিব ওভোতাই
পাৰ হোৱা যত দিন,
সমিধান তাৰ নাপালো কতো যে
উদগ্ৰীব হৃদয়ৰ।

গভীর নিশাৰ অনামী পখীৰ
কণ্ঠত বাজে বিষাদী গান
আলোড়িত হ'ল শূন্যৰ বুকু
কিয়ে সকলগ তান ।

অ'ত আকুলতা পখীৰ গীতত
হৃদয় উতলা কৰে
কৰ পখী তই কিয় গাব গীত
মনে কি বিচাৰি ফুৰে
অপূৰণ যেন আশাৰ ভাষাৰে
সেই সুৰ থিয়মান ।

প্রহৰে প্রহৰে সেই গীতে মোৰ
চকুৰ তন্দ্ৰা হৰে
কিবা নাই নাই এনে এটি ভাবে
হৃদয় আৱৰি ধৰে
উঠি মাৰ যায় মনৰ মাজত
কত মান অভিমান ।

মিঠা মিঠা মিঠা এটি গানৰ কলিৰে
মায়া মায়া মায়া সনা এজুৰি চকুৰে
জীৱন অৰণ্য
কৰিলা অনন্য
সেউজী শ্যামল কত অনামী লতাৰে ।

সময় পখী উৰি গুছি যায়
হেৰায় ফুলৰ সুৰভি
নয়নমণিত সপোন থাকোতে
ফুলক নুফুলা কৰবী
আনাছে বসন্ত
হাঁহক দিগন্ত
সৰু সৰু, মৰমৰ মায়াবী কথাৰে ।

স্বপ্নডিঙাই খুলি দিলে পাল
মন শৰালিয়ে দুয়ো পাখি
কোমল কুহিয়ে দুচকু মেলিছে
নথৰা নথৰা আৰু ঢাকি
জীৱন দিগন্ত
আবেগে অশান্ত
নুবুজি নুবুজি বুজা অবুজ আশাৰে ।

গুণ গুণ গুণ মৌমাখি মন উৰে
কল্পনা মোৰ
আল্পনা হৈ
ফুলে ফুলে যেন ভৰি পৰে ।

এটি কলি যেন সুবাস ভৰা
মোৰ এই চিত
এটি জুৰি যেন সৰু সৰু টো ভৰা
মোৰ এই গীত
নিফুট বাঁহীৰ সুৰৰ লহৰে
পৰাগতে খেলা খেলে ।

জোনাক নিশাৰ স'তে মিতালী পাতি
মন জাগি বয় শুকতৰা হৈ
জোনালী ৰাতি ।

এটি পখী যেন আকাশমুখী
মোৰ এই মন
এটি খাতু যেন বঙে ৰূপে বসে ভৰা
মোৰ এই গান
আকাশ মাটিৰ সীমাতে মোৰ
মন প্রজাপতি উৰে । *

* এই গীতটি ১৯৬৯ চনত হিজ মাৰ্চাবচ্ ভয়েচে গীতি--
কাৰৰ কণ্ঠত বাণীবদ্ধ কৰে ।

আহা, দুৱাৰ মুকলি কৰো জ্ঞান দেউলৰ
জ্যোতিৰ শলিতাগছি জ্বলাও প্ৰাণৰ
পোহৰৰ জয়গীতি গাই
অজ্ঞানতাৰ অন্ধকাৰৰ
সহস্ৰ বন্দী মুক জনতাৰ
আহা দিও পথ পোহৰাই ।

চহৰে নগৰে কুটিৰে কুটিৰে
পৰ্বতে ভৈয়ামে নৱ দীপ্তিৰে
উঠক উজলি জ্ঞানৰ শিখা
যুগৰ একাৰ খেলি দূৰলৈ
পোহৰ প্ৰবাহ আনো ধৰালৈ
দেশৰ মুখনি আহা দিও উজলাই
পোহৰৰ জয়গীতি গাই ।

পোহৰ প্ৰয়াসী জনগণ মন
নতুন যুগক আজি কৰে আৱাহন
প্ৰগতিৰ মন্ত্ৰকে গাই
নৱ জীৱনৰ বীজ আহা সিঁচি দিও
জনতাৰ প্ৰাণে প্ৰাণে শলিতা জ্বলাই
পোহৰৰ জয়গীতি গাই ।

হৃদয় ফুলৰ দৰে ফুলিছে
 প্রাণত আশাৰ শিখা জ্বলিছে
 বসন্ত সমাগত দুৰাৰত
 উন্মাদ হিয়ামন আবেগত ।

ফুলৰ মন্ত্ৰ সিঁচি যায় সমীৰে
 ফুলতী ধৰাৰ সেয়ে হাঁহি নধৰে
 জীয়া অনুভৱ কত হৃদয়ত
 নিবিড় মৰম বোল নয়নত ।

মঞ্জৰী দীপশিখা উজলি উঠিল
 কল কাকলিৰে সৌ বননি জাগিল
 প্রাণ চেতনাৰে তল নামে দিঠকত
 মধুময় বাসনাৰ ৰং পৰাগত

শেৰালি ফুলাৰ বতৰতে তুমি আহিবা
 মৰহা মনত ফুলৰ সুবাস সানিবা ।

দিঠক নিঠুৰ মন অসহায়
 উচুপে দগ্ধ জীৱনে
 প্রথৰ ৰ'দত ছাটি ফুটি কৰে
 মৰম কাতৰ পৰাণে
 মই জানো তুমি কোমল সুৰভি
 মোৰ বাবে লৈ আনিবা ।

জনাতে নাছিলো ধৰাত আছে
 ইমান দুখ আৰু বেদনা
 মৰহি শুকায় আলফুল কত
 প্রাণৰ মধুৰ কামনা
 শবতৰ মিঠা পৰশন তুমি
 জানো জানো মোক যাছিবা ।

হৃদয় জুৰিব দৰে
হৃদয় নদীৰ দৰে
মাথো বৈ যায়
গীত গাই গাই,
হৃদয় পখীৰ দৰে উৰি ফুৰে দূৰে দূৰে
সুৰ ছটিয়াই ।

ইমান পোহৰ আছে
বঙৰ শিখাই নাচে, ইমান জোনাক
বেদনা আতৰি যায়
হৃদয় ফুলৰ দৰে
ফুলি ফুলি সুধা ঢালি যায় ।

ইমান ধুনীয়া ধৰা
মৰমে উপচি পৰা ইমান আপোন
ইয়াতেই দেখা পাও
দিঠক বঙাই তোলা ধুনীয়া সপোন
হৃদয় বাঁহীৰ দৰে
আপোন সুৰেৰে বাজি যায় ।

ৰজনীগন্ধা পাহীয়ে মেলিলে
সুৰভিৰে ভৰা পাপৰি,
স্বপ্নমদিৰ জোনোৱালী নিশা
দিলেহি তোমাৰ অহাৰ বাতৰি ।

আহত হৃদয়ে নিৰাশা ডাৱৰ
দেখি দূৰ গগনত
অশ্রুৰ মালা গাথিছিল মাথো
পৃথিৱীৰ একোণত
আশাদীপগছি জ্বলাই দিলাষে
বুকুত যতনে আদৰি ।

গতি দিলা মোক, প্রাণভৰা মৰমেৰে
তুলি ললা মোক
আলফুল দুহাতেৰে
পাৰাপাৰহীন জীৱন মৰুৰ
দহন পেলালো পাহৰি ।

গৰকাত ভৰি থৈ
নঙলাত চকু থৈ
অ' আইদেউ, ভাবিছা কি
হাতৰে মাকোটি
ঘনায়ে চিটিকি

পৰিছে আমনি দি।

মহঙা বজাৰৰ সূতায়ে কিনিলা
মহঙা দৰৰে আঁচু
হয়তো ভাবিছা বিহুৱান খনিত
কোনটো ফুলকে বাছো
দূৰৈৰে পথাৰত বাজিছে গগনা
হিয়াতে দোলনি দি।

বাগিছাৰ চাকৰি নাইয়ে আহৰি
বিহলৈ আহে বা নাহে
পাৰে কি নাপাৰে দিবলৈ বিহুৱান
কত কি কথায়ে ভাঁহে
তঁাতৰে পাততে ভাবনাত বিয়াকুল
শিপিনী চিলনীৰ জী ॥ *

* এই গীতটি শ্রীমতী বীনা ভাগৱতীয়ে গ্রামোফোন
কোম্পানীত বাণীবদ্ধ কৰিছে।

হেজাৰ শিশুৰ মুখত কিয়নো হাঁহি নাই
হেজাৰ জনৰ বুকুত বাজিছে হায় হায়
তুমি এটিবাৰো তাক জানো ভাবিছা
সিহঁতৰ বাবে গীত ৰচিছা।

তেজসোহা বিষধৰ হৈছে চিকোন
ক্ষুধিতজনৰ দুখ বাঢ়িছে দুগুণ,
শতৰু চিনিব লাগে সতকাই
কিমান সহিবা আৰু এনুৰা বিলাই
হেজাৰ ওঠত হাঁহি বিৰিঙাবলৈ
তুমি জানো আজি পণ কৰিছা।

বাটৰ হলে বাধা নোৱাৰে দিব
জীৱনৰ অধিকাৰ আজুৰি নিব
ভেটা ভাঙি বৈ যাব নদী উচ্ছল
প্ৰবল গতিৰে বব ভাঙি হিলদল
হেজাৰ জনেয়ে সোৱা আছে বাটচাই
সেই আহ্বান জানো তুমি শুনিছা।

সত্য শির সুন্দরবে
সেবাই আমার পণ
শিল্পী আমি দ্রষ্টা যুগের
মুক্ত আমার মন ।

মৈত্রী মন্ত বিলাও ধরাত
কন্ঠ নিগবাই
গণ মনত জ্বলাও শিখা
এন্ধার আতবাই
মানবতার সেবাই আমার
হ'লযে জীবন পণ ।

অসুন্দবে এই পৃথিবীত
বোঝায় তেজের ঢল
বিদ্রোহের বিষ বায়ুবে
ভরায় ধরাতল ।

শত কংস করিম ধ্বংস
আমি সৃষ্টিটিকামী
সুন্দরবে এই ধরণীর
স্বপ্নদ্রষ্টা আমি
নতুন সমাজ গড়ার বাবে
যাছিম জীবন ধন ।

সেউজী গুরনী
সোণতে সুরগা
আমার গাঁবেখনি
গাঁবের গুরনী তই
অমাতের মাতেরে
হিয়ামন কবিলি জয় ।

হাতের গুরনী
মুগারে সাজতে
হিয়ার মাজতে
সোণের গামে থাক
ওঠবে মিচিকি হাঁহি
জিলিকে ছবিটি
যেন পদুমেরে পাহি
চেনেহর ভরা নৈ
কুলু কুলু কবি বয় ।

তবাগি হাবিতে
তাতেরে পাততে
গুরনী গাঁবেরে
করে তিবিবিবি
সোণবরণীয়া তরা
জিলিকে মুখনি
হিয়াযে চেনেহে ভরা
গুরনী জীয়াবী
আইবে চকুরমণি তই ।

সিন্দুৰ প্ৰতিবিন্দু দেখিলো
বিন্দুৰ এই বুকুতে
মহালগনৰ ইংগিত পালো
পলকৰ এটি ক্ষণতে ।

যি অক্ষুৰে বিন্দু বুকুতে
সিন্দুৰ ছবি সাটিছে
জানো জানো তাৰ প্ৰকাশে নিয়ত
মুক্তি লগন গণিছে
ইংগিতে তাৰ জ্বলালে প্ৰদীপ
এন্ধাৰ হৃদয় কোণতে ।

চৌদিশে শুনো মৃদু গুঞ্জন
নৰপ্ৰভাতৰ গান
মহাসাগৰৰ কল্লোল ধ্বনি
হ'ল তাতে অৱসান
সঙ্গীতে তাৰ নতুন প্ৰেৰণা
জনাতে যাত্ৰা পথতে ।

আজি বিহু বিহু বহাগৰে বিহু
আহ সমনীয়া পথাৰলৈ,
সাতামপুৰুষীয়া আদৰৰ বিহুতে
লগৰ লগৰীৰে বিনাবলৈ ।

কাকতি ফৰিঙে দেশখন চাটিলে
আমি সমনীয়া কৰিমে কি ?
আমি সমনীয়া মাউখে ওলামে
মূৰ থিয় কৰি থাকিমে জী ।
আইৰে চৰণ চুই আজি পণ কৰি যাও
ওপজা ভেটিকে ৰাখিবলৈ ।

কাকতি ফৰিঙে মুঠি ভৰাই ললে
সোণ মানিকৰে ধন
মাউখে ছৰাই দিও আহ লগৰীয়া
কথাটো কৰিবি মন,
ককালত টঙালি বান্ধি ল টানকৈ
দেশৰে শতৰু ভেটিবলৈ ।

নদীয়ে বুকুত আকোৱালী লয়
জুৰিটিৰ দেহলতা
কঠিন শিলৰ বাধাৰ আঘাত
শেষ হয় ব্যাকুলতা।

বিশাল বুকুত লীন হৈ বয়
জীৱন স্বপ্ন মধুময়,
কত উজাগৰী নিশাৰ স্মৃতিৰে
লুইতৰ ঢেউ বাঙময়,
দীৰ্ঘপথৰ শেষত জুৰিৰ
অৱসান আকুলতা।

পাৰৰ বিৰিণা বনৰ বুকুতো
যেন খলকনি লাগে
জলতৰঙ্গৰ মধু গুঞ্জন
অনামী পুলক জাগে
যাত্ৰা শেষত পূৰ্ণ যে হয়
সীমাহীন অধীৰতা।

অন্ধনিবিড় আউসী বুকুত
প্রদীপ শিখাটি
দিয়ে জ্বলাই
বিস্তৃত জীৱন শাখাই শাখাই
কোনে বাৰু আজি
ফুল ফুলায়।

শূন্যপাত্ৰ ওপচাই দিয়ে
মনৰ কালিমা উটুৱাই নিয়ে
অশ্রুৰ বং আহি মছি দিয়ে
সুখা বিলাই
নিমাতী বীণাৰ স্তব্ধ তাঁৰত
কিয় সুৰে আজি গুণগুণায়।

লাহি পখিলাৰ পাহি লৈ উৰে
পুলকিত মন গীতৰ বুকুৰে
মৌন প্রহৰ আলোকিত কৰে
জ্যোতি বিলাই
আজি অজানিতে এটি অনুভৱে
মোৰ যে হৃদয় পৰশি যায়।

আপোন কৰিছো, তোমাক আপোন কৰিছো
কেতিয়া নাজানো
নিজে নজনাকৈ
তোমাৰেই ছবি আঁকিছো ।

আশা অন্ধুৰে গজালি মেলিছে
মূৰ তুলি থিয় হবলৈ
সেয়েহে ওঠত নুফুটা ভাষাটি
নয়নে বিচাৰে কবলৈ
জীৱন পথত কেতিয়াযে মই
তোমাকে লগৰী কৰিছো ।

সেয়েহে সেউজী অতনা সপোন
আহিছে প্ৰেৰণা দিবলৈ
আজি যে সুৰৰ কতনা লহৰ
জাগিছে ছন্দ দিবলৈ
তোমাৰ মায়াত কেতিয়াযে মই
নিজকে বন্দী কৰিছো ।

থমকি নৰও পথৰ মাজত
পছোৱাই কুল ভাঙিব বুলি
মই জানো আছে পথৰ শেষত
সাধনাৰ পদুম ফুলি ।

কালচউ আহি আঘাত হানিছে
ধুমুহাই হাঁহি কিৰিলি পাৰিছে
তাৰেই মাজত মন নাৱৰীয়াই
বাই যায় নাও বিপদ ভুলি
জানো জানো আছে দূৰত
মোৰ মানসৰ প্ৰদীপ জ্বলি ।

সংগ্ৰাম হ'ল এই জীৱনৰ লগৰী
কন্টকে পথ ৰাখিছে আবৰি
তাৰেই মাজত মন বাটৰুৱা
বাট বুলি যায় অসীম বুলি
জানো জানো আছে দূৰত
মোৰ কামনাৰ আশাৰ থলি । ●

মোৰ গীত হওক
 গতিশীলতাৰ এক নামান্তৰ
 ভাবেৰে ভাষাৰে ছন্দ সুবেৰে
 আদৰি আনক শুভ ৰূপান্তৰ ।

সমাজ সময় ইতিহাস বোধে
 শিল্পী প্ৰাণৰ গঢ়িলে ভেটি
 মোৰ ই গীতৰ প্ৰবাহিনী সোঁতে
 নিব উটুৱাই অচল নীতি
 কুটিল জটিল শোষণ পীড়ন
 অৱসানি আনিব যে যুগান্তৰ ।

উন্মুখ ধৰা ৰূপান্তৰৰ প্ৰতীক্ৰান্ত
 জাগ্ৰত সেয়ে প্ৰহৰী হৃদয় অসংখ্যাত
 নৱ প্ৰাণ বন্যাৰে নৱ সুৰ সজ্জাৰে
 মানৱ নীতিৰ গায়ত্ৰী মন্ত্ৰেৰে
 সজাম পৰাম পৃথিৱী বুকুত
 সম্প্ৰীতিৰ নৱ আড়ম্বৰ ।

প্ৰাণৰ পথত তোমাৰ প্ৰেমৰ
 নিয়ৰ বিন্দু নীৰৱে সৰে
 নিয়ৰ দাপোনে এই জীৱনৰ
 ৰূপছবি খনি উজল কৰে ।

অন্ধকাৰৰ কাৰাগাৰত কেতিয়াবা মই
 বন্দী হ'লে
 ধুমুহা সোঁতত দিশ হেৰুৱাই পানছৈ মোৰ
 অবাটে গলে
 শুকতৰা হৈ যাত্ৰা পথৰ
 কঁৱলীৰ জাল আঁতৰ কৰে ।

প্ৰথৰ ৰ'দত দন্ধ হিয়াত নিৰাশা ডাৱৰ
 উপছি পৰে
 বাধাৰ প্ৰাচীৰে বাৰে বাৰে মোক জীৱন পথত
 আগছি ধৰে
 সেই ক্ষণবোৰ অমল প্ৰেমৰ
 কোমল পৰশে সহজ কৰে ।

হৰিৎবনৰ চিনাকি সুবাসে
দোলনি দিলেহি মনে মনে
কত সোঁৱৰণী বিগত দিনৰ
মুঞ্জৰি উঠে গানে গানে ।

পুৱতি নিশাতে দুবৰি গছকি
আজলি ভৰাই তুলিছিলো
কত হেপাহেৰে শেৱালি ফুলৰ
কতদিন মালা গাথিছিলো
সোঁৱৰণী সেই আজিও যে মোৰ
মিলি আছে প্ৰাণে প্ৰাণে ।

আজিও যে মোৰ দুবৰিডৰাত
কোমল শেৱালি কত সৰিছে
জীৱন পথত গতিৰ প্ৰেৰণা
মোক যে নীৰৱে যাচিছে
প্ৰথৰ ব'দৰ দক্ষ বেদনা
পাহৰাই দিছে ঘনে ঘনে ।

শেষ হয় ৰাতি
পোহৰ ফুলৰ
কলিয়ে যেতিয়া পাপৰি মেলে
মোৰো জীৱনৰ
নিশাটি পুৱায়
নতুন আশাৰ সহাৰি পালে ।

গোপন মনত সঘতনে ৰখা
গীতৰ পথিয়ে গুণগুণায়
জীৱন বীণৰ তাঁৰৰ বুকুদি
সুৰৰ প্ৰবাহ বাগৰি যায়
অচিনাকি বহু আশাৰ ছবিয়ে
মোৰ স'তে আহি ধেমালী খেলে ।

ব'দৰ প্ৰসাদ মোৰ দুহাতত
আলফুলে এয়া জিলমিলায়
মনৰ কোণৰ যতনা একাৰ
সেয়েহে থিতাতে আতৰি যায়
পোহৰ কনাই যাত্ৰা পথৰ
গভীৰ একাৰ মোহাৰি দিলে ।

প্ৰথম প্ৰেমৰ প্ৰথম ফুলৰ

তুমিয়ে ফুলালা পাপৰি

সোণৰ কাঠিৰ পৰশ বুলাই

ফাগুনৰ দিলা বাতৰি।

জীৱনৰ ঘট পূৰ্ণ যে হ'ল

নিবিড় প্ৰেমৰ সুধাবে

পৰম লগ্ন আহি ওপচালে

হৃদয় তন্ত্ৰী সুৰেৰে,

মধুখাতু আৰু মধুৰ প্ৰহৰ

আনিলা তুমিয়ে আদৰি।

তোমাৰ প্ৰেমৰ শীতল ছায়াত

শ্ৰান্ত জীৱনে জিৰালে,

তৃপ্ত হৃদয়ে স্বপ্ন বঙীন

কতনা ছবিষে আকিলে

স্নেহেৰে সিন্ত এই বন্ধন

আছে যে হৃদয় আৱৰি।

বিঙা বিঙা সুৰে

মন যে ভৰি পৰে

ভৰদুপৰতে

তাঁতৰে পাততে

মাকো সৰি সৰি পৰে।

দেহায়ে মোৰ বমেৰমায়

তোৰে ভাবনাত

বুকুয়ে মোৰ হমেহমায়

জুই জ্বলে গাত

পেঁপাৰ সুৰে সুৰে

পখিলা হৈ উৰে

মন আলসুৱা

হৈ উৰণীয়া

দূৰে দূৰে উৰামাৰে ॥

চকুৰে যে জুৰণীয়া তোৰে ছবিখন

হিয়াৰে যে মোহনীয়া

চেনাই তোৰে মন

চাটি ফুটি কৰো

মই ভাবি গুণি মৰো

আগ চোতালতে

ভৰ দুপৰতে

সপোনৰে জাল তৰো। *

* গ্ৰামোফোন কোম্পানীয়ে এই গীতটি শ্ৰীমতী পাহাৰী শইকীয়াৰ (দাস) কণ্ঠত বাণীবদ্ধ কৰে।

মায়াবী বাতিৰ এই আবেদন
কৰিলে হৃদয় উন্মনা
দুপাখি মেলি দি মন উৰি যায়
পাৰ হৈ পৃথিবীৰ সীমনা।

খেয়ালী বতাহে পুলক জগায়
খুলি দি মনৰ সকলো দুৱাৰ
মিঠা ভাবনাই হৃদয় জুৰায়
পাহৰায় দিঠকৰ যতনা বেজাৰ
তৰাৰ প্ৰদীপে পথ পোহৰাই
প্ৰাণত জগায় নৱ প্ৰেৰণা।

দূৰৰ বাঁহীৰ সুৰ পৰশত
আলফুলে কঁপে বনবননি
সেই আৱেশেৰে তন্দ্ৰাবিভোৰ
মন পখিটিৰ গুণগুণনি
এই নিশা বৰ নিৰিবিলি
জগায় নীৰৱে মধু বাসনা।

প্ৰথম প্ৰেমেৰে বৰিলো তোমাক
জানাজানো প্ৰিয়তম
জীৱন দীপৰ জ্যোতিশিখা তুমি
অতুলন অনুপম।

প্ৰবাহিনী প্ৰেমে প্ৰেৰণাৰে মোক
নিয়ে নিতে আগুৱাই
তপ্ত মৰুভূ আশাৰ প্লাবনে
অজানিতে শীতলায়
আলফুল হাতে জীৱন যাতনা
কৰা তুমি উপশম।

শুভ কামনাৰে মৃত্যু চেতনা
দিলা মোক পাহৰাই
নিববধি প্ৰেম ফলু সোঁতত
মন ডিঙা উটি যায়
বিক্ত শাখাত ফুলে কত ফুল
অপৰূপ নিৰূপম।

বহুদিন এই বাটে অহা হোৱা নাই
তাহানিয়ে তুমি ৰচা গীত গাই গাই ॥

যত কথা হৃদয়ৰ এখনি নদীৰ দৰে
মাথো বৈ গ'ল
হয়তো লহৰে তাৰ তোমাবো সুৰৰ বুকু
আকোৱালী ব'ল
নেজানো প্ৰাগত তাৰ ব'ল নে নব'ল স্মৃতি
সুৰভি বিলাই ॥

স্মৃতিৰ বোজাবে মাথো হৃদয় উপচি ব'ল
জীৱন জ্বলাই
উভতি উভতি মনে সেয়েহে কতনা সুৰ
যায় মাথো গাই
অকলশৰীয়া এই জীৱন পথত মোৰ
জুৰণি দি যায় ॥

মোৰ সুৰধ্বনি
বনবিথিকাই, বুকুতে সামৰি থব
মই নেথাকিলে
তোমাৰ কাষত
মোৰেই বাতৰি কব ।

জোনাকী প্ৰদীপ
জুলিব নিতউ, পোহৰাব ধৰাতল
শীতল জোনাকে
ফুলৰ সুবাসে, তোমাক বুজনি দিব ।

বৰষা দিনত
কলীয়া ডাৱৰ
উৰি উৰি আকাশত
তোমাৰ উদাস
মনলে নীৰৱে
স্পন্দন আনি দিব ।

জীবনৰে ছবি   নিৰলাতে বহি
আঁকো মই সুৰে সুৰে
ভাষাৰে নোৱাৰো   যি কথা বুজাব
প্রকাশিলো গীতিকাৰে ।

সুৰৰ আকাশে   ফুলালে কতনা
সোণালী তৰাৰে শিখা
জোনালী বুকুত   জিলিকি উঠিল
স্বপ্নমদিৰ নিশা
মন ওপঢ়ালে বাসনাৰে ।

স্নেহৰ প্লাবনে   নমালে বৰ্ষা
তৃষ্ণা হল যে দূৰ
মগ্ন হৃদয়ে   স্নিগ্ধ ধাৰাতে
নীৰৰে মাৰিলে বুৰ
সেয়ে আশা জাগে বাৰে বাৰে ।